

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Júlie Horskej v právnej veci žalobcu: **T., spol. s r.o.**, K.K., IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. I.L., K.K. proti žalovanému: **S.K.B.**, IČO: X., zastúpenému advokátkou JUDr. G.J., K.L., **o zaplatenie 9 687,78 Eur (291 854,07 Sk) s prísł.**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2009, č. k. 8 Cb 8/04-592, takto

r o z h o d o l:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2009, č. k. 8 Cb 8/04-592 sa v napadnutej časti, ktorou bolo žalovanému uložené zaplatiť istinu 8 282,34 Eur, **m e n í** tak, že žaloba sa **z a m i e t a**.

V časti, ktorou bolo žalovanému uložené zaplatiť z istiny 8 282,34 Eur 0,05% denný úrok od 14. marca 1999 až do zaplatenia a v časti trov konania, sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 282,34 Eur s 0,05% úrokom od 14. marca 1999 až do zaplatenia. V časti o zaplatenie 1 405,44 Eur žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy štátu na účet vedený v štátnej pokladnici Bratislava v sume 1 957,45 Eur. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy štátu na účet vedený v Štátnej pokladnici Bratislava v sume 331,96 Eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 8 987,13 Eur náhrady trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že účastníci uzavreli v roku 1996 kúpnu zmluvu o dodávke a odbere tepla a teplej úžitkovej vody, množstvo bolo špecifikované objednávkou z roku 1997. Vzhľadom na obranu žalovaného bolo úlohou súdu zistiť, či žalobca dodal tovar podľa fakturácie č. 1300/1999 a keďže na toto zistenie boli potrebné odborné znalosti, bol ustanovený vo veci znalec.

Pokiaľ ide o jednotlivé odberné stanice, dospel súd k nasledovným záverom:

Zo zhodných prednesov žalobcu a žalovaného nesporne vyplýva, že pri OS 2611 a OS 2781 ide o spor o množstvo dodanej úžitkovej vody, ktorú žalobca žalovanému refakturoval podľa množstva dodávaného VVaS.

Pokiaľ ide o OS č. 2611, znalecký ústav sa v znaleckom posudku nevyjadril k správnosti fakturácie, pretože nemali k dispozícii požadované doklady, na pojednávaní 2. decembra 2008 znalci uviedli, že akceptujú faktúry žalobcu, pokiaľ ide o OS č. 2611, o studenú úžitkovú vodu a o spotrebu tepla, len poukazujú na zápis pracovného rokovania medzi žalobcom a žalovaným zo 17.6.1998, kde sa uvádza, že sa vypúšťa dohodnuté zníženie 400 GJ a 1 352 m³. Konajúci súd považoval za rozhodujúce listinné dôkazy - listy obchodnej spoločnosti VVaS z 21.11.2007 a 27.2.2008, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobcovi bola fakturovaná dodávka vody faktúrou č. 0203448697 za obdobie od 30.10.1997 do 28.11.1997. Počiatočný stav vodomera k 30.10.1997 bol 18 005 a konečný stav v deň odpočtu 28.11.1998 bol 22 085. Ďalšia fakturácia vodného a stočného pre odberné miesto OS č. 2611 bola realizovaná až faktúrou 0200453898, a to za obdobie od 28.11.1997 do 30.1.1998. Z uvedeného vyplýva, že fakturácia vodného a stočného za mesiac december

1997 pre toto odberné miesto bola obsiahnutá vo faktúre 0200453898, ktorá bola vystavená 31.1.1998. Vo faktúre č. 0203702297, v ktorej sa fakturovalo vodné a stočné pre odberné miesto žalobcu za obdobie od 28.11.1997 do 30.12.1997, nebola vykonaná fakturácia za vodné a stočné za odberné miesto K.D.. Tento dôkaz vyvracia tvrdenie žalovaného o duplicitnej fakturácii vodného a stočného za mesiac december 1997. Pokiaľ ide o záznam zo 17.6.1998 a o zníženie vody v množstve 1 352 m³, v tejto súvislosti súd dospel k záveru, že zníženie bolo vykonané za odberné miesto č. 2611, keďže z titulu úniku bola znížená fakturácia o 3 067,83 m³ zo strany žalobcu. Z uvedených dôvodov dospel súd k záveru, že fakturácia sumy 141 345,78 Sk, týkajúca sa OS č. 2611, je správna, teda žalobca dodal tovar aj v množstve zodpovedajúcom tejto čiastke, preto nie je správny postup žalovaného, ktorý odmietol zaplatiť túto sumu z dôvodu nedodania tovaru.

Na OS č. 2781 žiadal žalovaný znížiť fakturáciu spotreby tepla na ohrev TÚV vo výške 36 863,50 Sk z dôvodu, že došlo k úniku vody v dôsledku havárie a následného zníženia objemu tepla na prípravu TÚV. Žalovaný pri určení množstva dodaného tovaru vychádza z údajov nameraných bytovými, t. j. pomerovými vodomermi, ktoré namerali po sčítaní 3 367 m³ a toto množstvo vody odrátal od žalobcom fakturovaného objemu 4 028,14 m³, čo predstavuje 661,14 m³. Z tohto objemu vody dospel k spotrebe tepla v objeme 175,64 GJ, čo predstavuje sumu 36 863,50 Sk. Takýto postup žalovaného je však v rozpore s ust. Čl. 3 bodu 3 zmluvy 1300/1996, kde je výslovne uvedené, že spotreba vody pre prípravu TÚV je meraná centrálnne v odovzdávajúcej stanici fakturačným meradlom prevádzkovaným VVaK, teda nie pomerovými vodomermi nachádzajúcimi sa v bytoch. Súd poukázal na smernicu č. 1/1998, vydanú na základe zákona č. 18/1996 Z. z., ktorá v bode 4 upravuje odber vody nameranej fakturačným meradlom o koeficient, ktorý sa určí ako podiel nameranej spotreby vody v mieste prípravy TÚV a súčtu vody nameranej u všetkých spotrebiteľov. Koeficient sa môže uplatniť do maximálnej výšky 1,2. Z toho vyplýva, že ak sa vydolí žalobcom fakturačným meradlom nameraný a fakturovaný objem vody 4 028,14 m³ s objemom vody 3 367, ktorý bol nameraný pomerovými vodomermi, dospeje sa k výsledku 1,196, teda koeficient, ktorý uplatnil žalobca pri fakturácii.

Pre OS č. 1115 žalobca vyfakturoval cenu 18 360,30 Sk, žalovaný neuznáva dodávku v sume 9 793 Sk a podľa znaleckého posudku výpočet mal byť nižší o 9 369,04 Sk. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že došlo k poruchám na meradlách v objemoch žalovaného, a preto bolo potrebné zvýšiť spotrebu o 87,48 GJ, súd uviedol, že existencia porúch nebola

vierohodným spôsobom preukázaná a argumentácia - porovnávanie výpočtov za rok 1997 a 1998 bola vyvrátená znalcami, ktorí uviedli, že v predloženom porovnaní chýbajú dennostupne za rok 1997. Podľa znalcov tento výpočet nemôže obstáť, poukázali pritom na čl. 8 bod 10b kúpnej zmluvy, podľa ktorého sa vypočítava len priemerná denná spotreba, to znamená GJ/deň a nie ako tvrdí žalobca a ako to uvádza v predloženej tabuľke na č. 1. 69. Vzhľadom na to, že žalovaný žiadal znížiť fakturovanú sumu o 9 793 Sk a podľa posudku mala byť znížená o 9 369,04 Sk, súd tento čiastočný nárok žalobcovi priznal len v sume 423,96 Sk ($9\,793 - 9\,369,04 = 423,96$ Sk).

Pri OS č. 2632 je rozpor medzi účastníkmi v spotrebe tepla v mesiacoch november a december 1998. Žalobca argumentoval tým, že v mesiaci november boli vonkajšie teploty $+1,5^{\circ}\text{C}$ a v mesiaci december $-5,56^{\circ}\text{C}$, z čoho dospel k záveru, že merač nemohol merať a ani nemeral správne. Žalobca nepreukázal poruchu meračov v mesiacoch november a december. V dvoch dokladoch predložených žalobcom z toho istého dňa z 13.1.1999 sa uvádza: „Nebola zistená závada na vodomere, resp. vyšší prietok vody zaregulovať“. Znalci na pojednávaní k tvrdeniu žalobcu uviedli, že pre porovnanie nestačí porovnať dva stavebné objekty, že existuje viacero faktorov, ktoré majú vplyv na spotrebu a aj nedokurovanie alebo prekurovanie. Znalci by museli poznať kubatúru všetkých bytových a nebytových priestorov stavebných objektov. Ďalej uviedli, že záznam: vyšší prietok vody zaregulovať - neznamená, žeby merač tepla bol porušený. Z uvedených skutočností súd ustálil, že žalobca nepreukázal existenciu poruchy merača tepla, a preto akceptoval závery znaleckého posudku. Žalovaný žiadal znížiť fakturovanú sumu o 16 045,33 Sk, podľa znaleckého posudku by mala byť znížená o 15 797,67 Sk, preto súd priznal nárok žalobcovi v sume 247,66 Sk ($16\,045,33 - 15\,797,67 = 247,66$ Sk).

Pri OS č. 2642 žalovaný žiadal znížiť fakturáciu o 128 173,72 Sk, spotrebu tepla žiadal znížiť o 610,70 GJ. Znalecký posudok neuznal návrh na zníženie spotreby tepla. Považuje žalobcove vyúčtovanie, po dobropísaní sumy 57 242,67 Sk, za správne. Dokonca podľa výpočtu znaleckého posudku žalobca navyše uhradil 5 748,55 Sk. Znalecký posudok akceptuje zníženie spotreby tepla z dôvodu poruchy. Vzhľadom na obsah znaleckého posudku, ako aj vykonané dokazovanie, súd priznal žalobcovi celú sumu 128 041,49 Sk.

V súlade so skutkovými zisteniami súd priznal žalobcovi 249 513,69 Sk, t. j. 8 282,34 Eur.

Poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a právoplatne skončené konanie na Krajskom súde v Košiciach, sp.zn. 16 Cb 379/2000, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania 0,05% denne od 14.3.1999.

Proti rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný. Žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

Odvolateľ namieta, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam v časti, ktorou žalobe vyhovel. Namietal voči fakturácii vody, trvá na svojich námietkach, ktoré produkoval na súde prvého stupňa. Je toho názoru, že žalobca na prehodnotenie skutočne fakturovaného množstva vody za rok 1997 mal dostatočný časový priestor a fakturáciu ukončil k 31.12.1997. V mesiacoch 11/1997 až 1/1998 došlo na sekundárnych rozvodoch žalobcu k havárii, t. j. k silnému úniku TÚV, za uvedené obdobie žalobca bol povinný odrátať žalovanému uniknutú TÚV z fakturácie za obdobie 08-12/1997 a 1/1998. Za obdobie od 1.1.1998 do 31.1.1998 bolo vzájomne dohodnuté zníženie vody o 1 352 m³ a množstvo tepla 400 GJ. Výška zníženia za obdobie úniku TÚV 11/1997-12/1997 nebola dohodnutá a žalobca nemal právo vyfakturovať takto uniknutú TÚV žalovanému vo fakturácii za rok 1998. Podrobne rozpisal spotrebu vody za rok 1997 na jednotlivých odberných miestach. Opätovne poukázal na skutočnosť, že fakturované množstvo studenej vody pre prípravu TÚV nie je predmetom reklamácie, lebo žalobca uznal žalovanému reklamované množstvo vody v objeme 4 861 m³. Podľa jeho názoru, ak sa od fakturácie vody za rok 1998 odráta fakturované množstvo vody za 12/1997, potom fakturované množstvo vody za rok 1998 je 20 400 m³. K množstvu vody 20 400 m³ dodávateľ vyfakturoval 6 793,46 GJ, čo je merná spotreba 0,333 GJ/m³. Maximálna merná spotreba GJ/m³, ktorú žalobca v roku 1998 fakturoval, bola 0,3 GJ/m³. Uvedená skutočnosť podľa odvolateľa dokazuje, že navyše fakturovaných GJ zo strany žalobcu bolo 673,46 GJ. Na základe uvedeného jeho požadované zníženie považuje za správne a súd mal žalobu zamietnuť.

K odberným staniciam č. 2781, 1115, 2632 a 2642 zopakoval svoje námietky a nesúhlasí so skutkovým vyhodnotením týchto námietok súdom prvého stupňa.

Žalobca vo vyjadrení navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Považoval za potrebné poznamenať, že uplatnený nárok predstavuje nezaplatenú časť náhrady za teplo, vynaložené na prípravu teplej úžitkovej vody (TÚV). Potreba a cena spotrebovaného tepla sa určuje násobkom objemu spotrebovanej studenej vody a množstvom tepla, potrebného

na ohrev 1m³ studenej vody v úradne stanovenej cene. Spojitosť medzi spotrebovanou studenou vodou, spotrebou tepla na prípravu TÚV a stanovením ceny množstva spotrebovaného tepla je zrejmá. Žalobca predloženými listinnými dôkazmi, faktúrami od vodárenskej spoločnosti preukázal, že nedošlo k duplicitnej fakturácii studenej vody, ktorú reklamoval žalovaný. Nemenej za dôležitú považuje skutočnosť, že žalobca prezentoval, že ide o objem vody nameraný pomerovými meračmi žalovaného, ktoré žalovaný sám nahlásil. V súvislosti s tým prípadný únik vody v systéme žalobcu v akomkoľvek množstve nijako nemôže ovplyvniť množstvo vody nameranej pomerovými meradlami žalovaného.

Množstvo vody namerané pomerovými meradlami žalovaného, vynásobené koeficientom 1,19825 dáva fakturovaný objem vody a na toto množstvo sa viaže potreba tepla na jeho ohrev, t. j. stanovené množstvo vody je v súlade so smernicou. Ďalej uviedol, že pokiaľ by bolo dané za pravdu žalovanému, ktorý žiada určiť spotrebu tepla z objemu 20 400 m³ studenej vody, je toto množstvo ešte nižšie ako množstvo sám nahlásil, resp. spotrebovali koneční spotrebitelia, t. j. 21 081,6 m³.

Po rozhodnutí súdu prvého stupňa žalobca podaním, ktoré došlo súdu 9. apríla 2009, vzal žalobu čiastočne späť, a to v časti o zaplatenie istiny 8 282,34 Eur s odôvodnením, že žalovaný dobrovoľne 3. apríla 2009 uvedenú istinu zaplatil. O zaplatení doložil do spisu výpis z účtu z 3.4.2009.

Žalovaný podaním zo 7. júla 2009 nesúhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby. Poukázal na uzatvorenú kúpnu zmluvu a uviedol, že pred podaním žaloby bolo potrebné podľa kúpnej zmluvy spracovať znalecký posudok a až jeho nerešpektovaním by sa žalovaný dostal do omeškania. Znalecký posudok bol spracovaný až v konaní na návrh žalovaného. Z ustanovení kúpnej zmluvy vyplýva, že nárok na úhradu tovaru vzniká až na základe písomného odsúhlasenia a v rozporných prípadoch po objednaní znaleckého posudku. Ak by sa konanie zastavilo, súd by nezistil, kedy sa žalovaný dostal do omeškania. Žalovaný zaplatil dlžnú sumu 2.4.2009 a žalobcovi oznámil, že uhradenú sumu neuznáva, k zaplateniu žalovaný pristúpil len preto, lebo mu hrozí neprimerane vysoké príslušenstvo po dobu trvania sporu.

Podľa § 208 O.s.p. ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je doposiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie neprípustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí.

V prejednávanej veci žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasil, preto odvolací súd späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie istiny 8 282,34 Eur nepripustil a vo veci nariadil pojednávanie.

Odvolacieho pojednávania sa nezúčastnil žalobca, svoju neúčast' ospravedlnil a žiadal vec prejednať bez jeho účasti. Odvolací súd podľa ust. § 101 ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a po preskúmaní rozhodnutia v napadnutej časti, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené.

Zo zhodného prejavu účastníkov konania vyplýva, že istina v sume 8 282,34 Eur po rozhodnutí súdu prvého stupňa 3. apríla 2009 zanikla zaplatením. Zaplatením istiny v plnej výške odpadol dôvod sporu v tejto časti a žaloba sa v časti o zaplatenie istiny 8 282,34 Eur stala nedôvodná. Žalobca na novú skutočnosť reagoval čiastočným späťvzatím žaloby, avšak po nesúhlase druhého účastníka, odvolací súd postupoval podľa ustanovenia § 208 druhej vety O.s.p., nepripustil čiastočné späťvzatie žaloby. Žalobu ako nedôvodnú v časti zaplatenia istiny 8 282,34 Eur bolo potrebné zamietnuť, preto odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol (§ 220 O.s.p.).

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného v časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o zaplatení 0,05% z istiny 8 282,34 Eur od 14. marca 1999, ani tejto námietke odvolací súd nevyhovel.

Podľa článku č. 6 bodu 3 kúpnej zmluvy č. 1300/1996, uzavretej medzi účastníkmi 26. januára 1995, kupujúci - žalovaný sa zaviazal skutočný nedoplatok uhradiť dodávateľovi - žalobcovi do 15 dní od doručenia faktúry za dodávku ÚK a TÚV.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že faktúra č. 1300/1999 bola žalovanému doručená 24. februára 1999. Podľa citovaného zmluvného dojednanja, žalovaný mal nedoplatok uhradiť do 11. marca 1999. Žalobca si uplatnil zaplatenie úroku z omeškania od 14. marca 1999, teda za obdobie, ktoré je v súlade so zmluvným dojednaním. Sadzba úroku z omeškania 0,05% denne je v súlade s ustanovením § 369 ods. 1 a § 502 Obchodného zákonníka. Z uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti o zaplatenie

úroku z omeškania vecne správne a odvolací súd v tejto časti napadnuté rozhodnutie podľa § 219 O.s.p. potvrdil .

V odvolacom konaní síce odvolací súd v časti o zaplatenie istiny 8 282,34 Eur rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, rozhodol však tak potom, ako žalovaný nesúhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby. Preto žalobcovi vznikli trovy, ktoré zaviniť žalovaný a ktoré by mu inak nevznikli. Odvolací súd z uvedeného dôvodu priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania podľa § 147 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., ktoré pozostávajú z odmeny advokátovi za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 253,94 Eur a paušálnej náhrady za jeden úkon v sume 6,3 Eur, spolu 260,24 Eur.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. septembra 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.